

VOJTA BUREŠ (DOCTOR VICTOR)

„Jsem v hudbě od rána do večera“

Kytarista a zpěvák Vojta Bureš, frontman pražské rockové skupiny Doctor Victor, je nesmírně čínorodý člověk. Souběžně působí také jako potřebně progresivní učitel hudby a nově ho najdete. koncertní sestavě jedné z nejpopulárnějších českých kapel nejen 90. let, jak se dozvíte ke konci tohoto rozhovoru.

TEXT: PETR KORÁL, FOTO: ARCHIV DOCTOR VICTOR

Pro vaši kapelu by částečně mohlo platit ono známé pořekadlo, že doma není nikdo prorokem. V tom smyslu, že tady stále ještě nejste v pozici nějakých megahvězd a možná si vás víc váží pořadatelé v zahraničí. Jak to cítíš ty sám?

Částečně to tak je. V zahraničí se víc řeší, jestli je kapela dobrá, a ne tolik to, jestli je známá z televize nebo rádia. Na pódiu do toho jdeme s kapelou naplno. Díky rock'n'rollu a tvrdé práci jsme dostali šanci zahrát si na spoustě zajímavých míst po kontinentální Evropě, ve Velké Británii, v Americe, a dokonce. Thajsku. Hudba nemá hranice, to je na ní nejkrásnější.

Hrajete často zejména v Německu. Máte tam už stabilnější posluchačskou základnu?

Od německých fanoušků máme skvělou zpětnou vazbu. Přijeli nás podpořit

dokonce i do Brna, když jsme tam hráli před Deep Purple. Bylo fajn vidět německy mluvící fanoušky v našich tričkách. Tamní publikum si naše koncerty užívá a podporuje nás i tím, že si kupuje merchandise a přichází opakovaně, přičemž delší vzdálenosti nejsou překážkou. Takoví fanoušci, to je sen každého muzikanta!

Jak vypadalo hraní v USA, co všechno jste tam zažili?

Z USA jsme si přivezli opravdu nezapomenutelné zážitky. Naše první vystoupení tam bylo na NAMM Show, největším hudebním veletrhu na světě, kde jsme hráli ve skvělém čase a před zaplněným sálem. Někteří fanoušci nás po vystoupení následovali i do dalších klubů v Los Angeles, včetně legendárního Whisky A Go Go. Potkali jsme lidi, kteří na vlastní oči viděli vystoupení Jimiho Hendrix, Janis Joplin a dalších legend

a vyprávěli nám spoustu až neuvěřitelných historek. Jejich entuziasmus a radost z muziky jsou nakažlivé – i proto mě tak moc baví dělat hudbu a cestovat s ní.

Některým českým interpretům z oblasti hip hopu a mladého popu se daří prosazovat. mezinárodním měřítku. Sami to už dlouho zkoušíte taky – mají podle tebe šanci se opravdu výrazně prosadit venku i tuzemské rockové kapely?

Když člověk opravdu chce a snaží se, tak se mu ledacos podaří. Trávíme společně na cestách spoustu času v doprovodu a snažíme se budovat si jméno krok za krokem. Nevidím žádný zásadní důvod, proč by české rockové kapely neměly mít úspěch venku. Bariéra není v hudbě, ale spíš v přístupu. Díky internetu se hudba může šířit rychleji, ale rock'n'roll pořád stojí hlavně na energii

z živého hraní a na osobním kontaktu s publikem. Když jsme byli na prvním turné po Německu nebo Anglii, nečekali jsme, že hned budeme hrát na velkých pódii. Nejlepší důkaz toho, že česká kapela může mít úspěch v zahraničí, je pro mě moment, kdy se na naše koncerty v Německu sjíždějí fanoušci i ze vzdálenějších měst.

U nás jste se zviditelnili třeba jako předskokani na velkých koncertech AC/DC, Deep Purple, Lucie a dalších kapel. Čeho si považuješ nejvíce? Ptám se i proto, že se netajíš tím, že když jsi už jako dítě navštívil koncert zmíněných AC/DC, byl to pro tebe příslovečný iniciační zážitek, aby ses sám stal rockovým muzikantem, takže ty Letňany pak musely být splněný sen.

Táta se mě odmala snažil motivovat k muzice. Nikdy to nedělal nějak násilně, ale vždycky když viděl, nebo si spíš myslel, že mě to přestává bavit, tak mi třeba koupil něco nového ke kytarě nebo mě vzal na nějaký koncert. V deseti letech to byl koncert AC/DC na Strahově a slova mě to pohltilo. Radost a nadšení tisíců fanoušků, vyvolané jednoduchým riffem a melodií, na mě zapůsobily tak hluboce, že jsem si druhý den ráno myslel, že to byl jen sen. Od té chvíle jsem věděl, že chci dělat něco podobného. Byl to pro mě jeden z nejintenzivnějších a nejšťastnějších zážitků v mém životě. Nikdy by mě nenapadlo, že o patnáct let později budu mít příležitost před AC/DC vystoupit s vlastní kapelou.

Vaše hudba odjakživa vychází z těch nejlepších rockových tradic. jistěm ohledu působí zdravě konzervativně. Vznikají „postaru“, tedy klasicky rozvíjením nějakých základních nápadů/riffů ve zkušebně, i vaše skladby, anebo spoluhráčům předem posíláš jasně dané demosnímky a na zkouškách se dotahují už jen aranžérské detaily?

Mám rád, když je hudba syrová... Nápady mi často přicházejí v noci, kdy je klid a mám větší prostor se soustředit. Líbí se mi jednoduché riffy podpořené dunivým rytmem bicích. Většinou mám kompletní představu a jasnou vizi o skladbách, které bych chtěl s kapelou hrát. Kapela ale musí dýchat jako jeden organismus,

V zahraničí se víc řeší, jestli je kapela dobrá, a ne tolik to, jestli je známá z televize nebo rádia.

právě ta energie mezi námi dělá na pódiu výsledný zvuk takový, jaký je.

V jakém rozpoložení se musíš nacházet, když tvoříš?

Nedokážu to úplně naplánovat nebo se nutit, ale nedá mi to a běžně se stává, že nad určitou skladbou přemýšlím, dalo by

se s nadsázkou říct, dnem a nocí, dokud ji nedotáhnu do konce. Inspirace a nápady mi často přicházejí i ve chvílích, kdy to vůbec nečekám. Třeba během cesty v autě, když něco zajímavého zahlédnu, když si vzpomenu na nějaký zážitek, vybaví se mi nějaká vzpomínka... Často mě

k tvorbě inspirují i okolní zvuky v úplně běžných situacích. Jsem v hudbě od rána do večera díky kapele, skládání, nahrávání nebo hudební škole, ve které učím.

Music Bus jsem nosil dlouho v hlavě. Mým cílem bylo probudit v dětech větší zájem o hudbu.

na školách po celém Česku. Děti se zpočátku bály, ale překonaly to a bylo vidět, jak postupně získávají větší sebevědomí. Vystoupily před svými spolužáky a učiteli, na závěr s námi odehrály společnou skladbu a publikum je fantasticky podporovalo. Tím, že vystoupily, inspirovaly ostatní a zároveň se posílila místní hudební komunita.

Obrážíte školy s unikátní putovní akcí Doctor Victor Music Academy. Co je jejím

je pro ně zásadní zkušenost. Na každé zastávce se workshopu zúčastnilo dvacet dětí, které byly vybrané učiteli místních škol a které už měly nějakou zkušenost s nástrojem. Abychom děti ještě více motivovali, vyhlásili jsme soutěž Talent Award, kde byla možnost získat zajímavé ceny.

V hudební akademii vidím, jak se žáci díky hudbě vyvíjejí, vzájemně se inspiroují. Jedním z největších přínosů školy je, že se žáci postupně osamostatňují. Učí

Projekt Music Bus

S vaší kapelou je spojen i takzvaný Music Bus. O co přesně jde?

Music Bus jsem nosil dlouho v hlavě. Mým cílem bylo probudit v dětech větší zájem o hudbu. Firmou Iveco bezplatně zapůjčený autobus – obrovsky jí za to děkujeme! – jsme předělali na nahrávací studio, učebnu a koncertní prostor. Přichystali jsme pro děti workshop a snažili se je povzbudit k tomu, aby se nebály vystupovat. Měli jsme šestnáct zastávek

posláním a jak konkrétně tyto workshopy probíhají?

Každý měsíc máme téma a věnujeme se jednomu interpretovi, kapele nebo hudebnímu žánru. Vzdáváme hold například Beatles a samozřejmě dalším ikonickým kapelám. Žáci se jen neučí skladby, ale také poznávají jejich historii, texty a celkový vliv na hudební scénu. Výsledkem je pak společný koncert, kdy si účastníci vyzkouší hraní v kapele, což

se nejen hrát skladby, ale i spolupracovat, naslouchat si a vzájemně se podporovat. Díky mému působení na gymnáziu English College in Prague jsem viděl, jak hudba přispívá k pozitivní komunikaci a osobnímu rozvoji u dětí. Překonává kulturní a jazykové bariéry, spojuje lidi a snižuje napětí a stres.

První a prozatím jediné album Doctora Victora nazvané 1st Prescription vyšlo už

v roce 2016. Jak to vypadá s jeho následovníkem?

Rád bych vydání nového alba spojil s větším turné, aby byla příležitost dostat hudbu více mezi naše fanoušky. Pro mě je zásadní, aby skladby žily na pódiu. Nové skladby hrajeme na koncertech, a jakmile nastane ten správný moment, vyjede s námi na cestu i *2nd Prescription*.

Nedávno jsi začal hrát i se skupinou Wanastowi Wjacy. Jsi v ní „pouze“ koncertním členem, nebo budeš mít příležitost podílet se i na tvorbě a natáčení případných nových písní?

Hraní v kapele Wanastowi Wjacy je pro mě fakt obrovská čest a zároveň inspirace, která mě posouvá. mé vlastní tvorbě. Být součástí skupiny s tak silným odkazem v československé hudbě je skvělá zkušenost. Wanastowky v době svého vzniku přinesly na rockovou scénu něco nového a dokázaly oslovit široké publikum svou energií a chytlavými texty. Soustředím se hlavně na koncertní hraní, ale všechno se vyvíjí. Snažím se k tomu přistupovat s respektem a pokorou, ale zároveň přinést i něco svého a zachovat ducha té kapely. Jak to bude dál s případným zapojením se do tvorby, ukáže čas. Každopádně hraní s Robertem Kodymem, Štěpánem Smetáčkem a Radkem Havlíčkem vnímám jako velkou výzvu a skvělou zkušenost, která mě baví a naplňuje.

Věříš, že hudba může být nástrojem změny ve společnosti?

Ano, v historii můžeme najít různé příklady, kdy se stala katalyzátorem změny. Písně jako *Like a Rolling Stone* od Boba Dylana odrážejí společenské problémy a inspirují k osobní i kolektivní změně. Ve své vlastní tvorbě se snažím inspirovat prostřednictvím osobních příběhů. Napsal jsem píseň *Big Joint*, inspirovanou skutečným příběhem mého kamaráda, který překonal drogovou závislost díky hudbě. Když hudba může změnit jednoho člověka, má potenciál ovlivnit celé lidstvo. Může být zdrojem naděje, podpory a změny ve složitých životních situacích. Benefiční koncert Live Aid v roce 1985 upozornil na globální problémy a ukázal, jak hudba dokáže být v této otázce mocná. Síla vyvolávat emoce, to je to, co vede ke změně a podporuje duševní i fyzické zdraví. Zpěv a hra na

Doctor Victor s Danem McCaffertyem ve skotském studiu Sub Station v Dunfermline

Doctor Victor a Jack White

hudební nástroje mají prokazatelně pozitivní účinky na duševní pohodu, potvrzují to i odborné studie.

V Americe jsem byl svědkem, jak hudba spojuje lidi různých národností a věkových skupin a jak je plná příkladů svého vlivu na svět. V Egyptě jsem pozoroval, jak slouží jako prostředek pro sdílení emocí a zkušeností mezi různými kulturami. V průběhu historie hudba významně ovlivnila svět. I díla našich skladatelů Bohuslava Martinů, Leoše Janáčka,

Zpěv a hra na hudební nástroje mají prokazatelně pozitivní účinky na duševní pohodu, potvrzují to i odborné studie.

Bedřicha Smetany a hlavně Antonína Dvořáka mi stále připomínají, jak hudba formovala nejen naši kulturu. ●